

РЕШЕНИЕ

№ 3530

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И Г

при участието на секретаря С Р
като разглежда докладваното от И Г Гражданско дело № 20231110115304 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от „Т С“ ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, срещу А. Б. С., ЕГН *****, адрес: гр. ххх, при условията на обективно кумулативно съединяване осъдителни иски с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за присъждане на следните вземания: 40,18 лева – главница, представляваща стойността на ползвана топлинна енергия за топлоснабден имот, намиращ се в гр. гр. ххх, аб.№ххх, за периода от 01.05.2019г. до 30.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.03.2023г. до окончателното плащане, 11,01 лева – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.12.2019г. до 15.11.2022г., 26,75 лева – цена на предоставена услуга дялово разпределение за периода от м.10.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.03.2023г. до окончателното плащане, и 5,45 лева – мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 01.12.2019г. до 15.11.2022г.

Ответникът, чрез пълномощника адв. П. М., е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва предявените иски. Излага доводи за недопустимост на претенцията за дялово разпределение. Поддържа, че между страните не е налице облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия, като твърди, че не е собственик или ползвател на процесния топлоснабден имот. Оспорва иска и по размер. Оспорва и претенцията за мораторна лихва, като навежда доводи за нищожност на общите условия на ищеца в тази част.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за присъждане на вземания за ползвана топлинна енергия по аб.№ ххх.

Спорно между страните по делото е дали през процесния период между тях е съществувало валидно договорно правоотношение за продажба на топлинна енергия.

Съгласно нормата на чл. 153 ЗЕ – в редакцията, действала до 17.07.2012 г. всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия.

Понятието "потребител на топлинна енергия за битови нужди" е определено в § 1, т. 42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.: физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване. След отмяната на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието "клиент на топлинна енергия", което е еквивалентно по смисъл на понятието "потребител на топлинна енергия". Съгласно новата редакция на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща през исковия период м.05.2019г. – м.04.2021г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т. 1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение с лица, извън посочените в чл. 153 ЗЕ, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153. ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

С оглед на това собственикът или титуляр на вещно право на ползване на имот в сграда – етажна собственост, се явява потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

Ищецът свързва качеството на ответника на потребител на топлинна енергия за битови нужди с качеството му на собственик на топлоснабдения имот, като в тази връзка са ангажирани писмени доказателства от страна на ищеца. От така представените обаче – писмо от МВР, Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“, с рег. № 578500-6626, екз. № 2 от 31.08.2020 г., в което е посочено, че А. Б. С не е закупил процесното жилище, тъй като е обезщетен собственик, списък от 15.09.1985 г. за броя на живущите по апартаменти в жилищна сграда на бл. 3xxx, в който под номер 13 срещу ап. 13 е посочен А. Б. С., като е положен и подпис от лицето, и удостоверение за идентичност на адрес, не се доказва пълно и главно наличието на собственост у ответника по отношение на процесния

имот. Посоченото не се разколебава от постъпилото по делото писмо от СО, Дирекция „Общински приходи“, Отдел „ОП – к“, с изх. № СФД23-ДИ05-1456/1/15.09.2023 г., от което се установява, че за процесния имот ответникът няма подадена декларация по чл. 14 ЗМДТ, а от постъпилите писма с изх. № СИС23-ТД-26-80-/1/15.09.2023 г. от СО, направление „Архитектура и градоустройство“ и изх. № РКП23-ВК08-1017-/1/13.09.2023 г. от СО, р-н „к“ се установява, че в архива на Дирекцията не се намира досие на бл. ххх, находящ се в гр. ххх“, както и че в архива на районната администрация не се открива преписка за покупка на процесния недвижим имот. Други доказателства от страна на ищеца не са ангажирани.

Ето защо съдът приема, че не се доказва ответникът да е бил битов клиент за доставка на топлинна енергия по смисъла на §1, т.2а от ДР на ЗЕ, за имота с абонатен № ххх.

Поради това предявените искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца стойността на ползвана в имота топлинна енергия и такса за услуга „дялово разпределение“ са неоснователни. Предвид акцесорния им характер неоснователни са и претенциите за мораторна лихва.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, като съдът намира за неоснователно възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т С“ ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, срещу А. Б. С., ЕГН *****, адрес: гр. ххх, осъдителни искове с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за присъждане на следните вземания: 40,18 лева – главница, представляваща стойността на ползвана топлинна енергия за топлоснабден имот, намиращ се в гр. гр. ххх, аб. №ххх, за периода от 01.05.2019г. до 30.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.03.2023г. до окончателното плащане, 11,01 лева – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.12.2019г. до 15.11.2022г., 26,75 лева – цена на предоставена услуга дялово разпределение за периода от м.10.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.03.2023г. до окончателното плащане, и 5,45 лева – мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 01.12.2019г. до 15.11.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК „Т С“ ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, да заплати на А. Б. С., ЕГН *****, адрес: гр. ххх, разноски по делото в размер на 400 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____